

Raad van Vakverenigingen in Actie

Op 11 Oct. 1947 publiceerden verschillende dagbladen, o.a. Het Parool en Het Haagse Dagblad een perscommuniqué, uitgaande van de Bond van Vakcentrales, waarin deze een scherpe aanval richtte tegen de stakers van de meelfabrieken te Amsterdam.

Deze z.g.n. „arbeiders organisaties“ spraken het vonnis uit over het stakingscomité en noemden hen misdadigers.

Verder verweten zij hen, dat zij op onverantwoordelijke wijze de voedselpositie van het Nederlandse volk in gevaar brachten. Deze scherpe aanval is inmiddels door de stakers, in een goed gesteld pamflet, voldoende weerlegd.

Wij zijn zo langzamerhand gewend geraakt aan de manier, waarop de Uniebonden stakende arbeiders in de rug aanvallen. Deze bonden, die zich geheel aangepast hebben aan de geleide economie met haar z.g.n. opbouw-politiek, kunnen niet anders doen, dan stakingen afkeuren en de strijd wil breken.

De arbeiders echter, wordt het met de dag duidelijk, dat zij met deze geleide economie en opbouw-politiek steeds ver-

der in het moeras wegzinken. Hun lonen zijn lang niet toereikend, om aan de eerste levensbehoeften te voldoen. De prijzen van kleding, schoeisel en levensmiddelen zijn onbereikbaar voor hun wekelijks inkomen. Om daarin verbetering te brengen staken de arbeiders van de Holland en Ceres.

Is dat misdadig? Neen, Heren van de Unie-bonden, dat is harde noodzaak. Misdadig is, volgens de normale begrippen van de arbeiders, dat er maandenlange onderhandelingen gevoerd worden in het georganiseerd overleg met Rijksbemiddelaars, die, zonder de arbeiders er in te kennen, contracten opmaken en vastleggen; contracten, die elke waarde voor de arbeiders missen. De C.A.O.'s worden besproken en geregeld van boven af en de arbeiders hebben ze maar te aanvaarden.

Verzetten zij zich er tegen, dan komt de burgerlijke- en z.g.n. socialistische pers in beweging. Met grove middelen, leugens en laster proberen zij de staking te ondermijnen. De geleide economie eist, van de arbeiders dat zij zich binden aan

contracten, opdat de opbouw, d.w.z. die van de kapitaalsondernemingen, rustig kan verlopen. Dat dit ten koste van de arbeiders gaat, is van minder belang.

Daarvoor kunnen wij ons nooit laten winnen. De opbouw, die wij willen, ziet er anders uit. Die is gebaseerd op de productie voor ons allen, op de grondslag van de bedrijfseenheid. Als dan ook in bepaalde gevallen de arbeiders, over de hoofden van de Vakbond-bestuurders, hun eigen stakingsleiding kiezen, omdat zij weten, dat de organisaties alleen maar remmend werken, ontmoeten zij tegenstand van die zijde. Zolang er voor ons gedacht en gepraat werd, was er geen gevaar voor de heren. Maar zodra wij zelf gaan denken en handelen, zelf onze boontjes willen doppen, worden de bureaux en posities wankel. Dat moet, natuurlijk, tot elke prijs voorkomen worden.

De bezittende klasse weet, op wie ze rekenen kan in haar strijd tegen de arbeiders. De stakende arbeiders kunnen slechts steun vinden in de solidariteit van hun klassegenoten. Laten wij zorgen, dat het hun daaraan niet ontbreekt.

Een arbeider.

Wijzigingen in het Britse Parlement

Zoals reeds eerder in dit blad is uiteengezet, worden er in Engeland met koortsachtige ijver plannen gemaakt en gedeeltelijk reeds uitgevoerd, om te proberen het Verenigd Koninkrijk onafhankelijk te maken van Amerika. D.w.z. men tracht daar, tot iedere prijs de export naar met dollars betalende landen te vergroten, zelfs ten koste van de voor de binnenlandse handel werkende industrie.

In dit licht moeten dan ook de genomen en nog te nemen maatregelen gezien worden, zo als de voorkeur-toewijzing van grondstoffen en brandstof (kolen, benzine) aan de exporterende industrieën. Ook de verlaging van de levensmiddelen-rantsoenen (melk, boter, vlees, spek) staan met dit streven in nauw verband. De regering stuurt er n.l. op aan zo min mogelijk in te voeren, om deviezen te sparen. De goed gestuurdere hebben van die rantsoen-vermindering toch niet veel last. Wild en gevogelte, fruit, groente en vis, zijn vrij van distributie en, tegen hoge prijzen, voldoende voor hen verkrijgbaar. Alleen voor arbeidersbeurzen niet te betalen.

Wat de zo economisch mogelijke aanwending van arbeidskrachten aangaat, in ons nummer van 11 October zijn we daar uitvoerig op ingegaan.

En als sluitstuk op al deze maatregelen is daar de reorganisatie van het Britse kabinet. Het schijnt, dat voor de uitvoering van al deze plannen, die in Engeland zo typerend „de tweede slag om Engeland“ genoemd wordt, niet de rechte mannen op de juiste plaats zaten. Een der voornaamste wijzigingen is wel de benoeming van Sir Stafford Cripps tot minister van Economische Zaken, die als zodanig Morrison zal vervangen als economisch potentiaat.

Het enigszins dubieus politieke verleden van de nieuwe minister schijnt men maar over het hoofd gezien te hebben. In 1935 werd hij n.l. als lid van de Labour Partij, waarvan hij sinds 1929 deel had uitgemaakt, geroeyerd, in verband met zijn „mislukte“ pogingen een volksfront te stichten. Hij de Engelse pers wordt zijn benoeming vrijwel algemeen toegejuicht. De redactie van de Manchester Guardian schrijft o.a., zijn taak zal hem gemakkelijk zijn. De departementen zijn meestal onwettig en moeilijk in het gareel te houden. Maar

Sir Stafford is van de goede stof gemaakt en zal wel kunnen slagen, waar anderen faalden.

Ook De Times kan zich met deze benoeming verenigen, hoewel het blad vindt, dat „niet alleen nieuwe flessen, maar vooral nieuwe wijn nodig is“, waarmee het blad zeggen wil, dat met de verwisseling van personen een andere koers in de politiek hem niet onwelgevallig zou zijn.

Het feit, dat Shinwell zijn portefeuille van minister voor de brandstofvoorziening heeft moeten afstaan en overgebracht is naar het ministerie van defensie heeft vooral onder de mijnwerkers nog al misnoegen gewekt. In die kringen werd hij als oud-bondsbestuurder van hun vakbond nog al gewaardeerd. De man in de straat, zoals de Engelsen zeggen, heeft er weer een andere kijk op. Met Shinwell als minister van de brandstoffen hadden we de vorige winter geen kolen. Nu hij minister van defensie is, zullen we dan ook wel geen oorlog krijgen“, zeggen ze.

Als geheel betekent de reconstructie van Attlee's kabinet een opschuiving naar rechts. De Londense correspondent van „Het Parool“ schrijft dienaangaande: „Zij betekent een versterking van de positie van de „grote vijf“ in het kabinet: Attlee, Bevin, Morrison, Dalton en Cripps“. En verder zegt de verslaggever dat de meer rechtse tendens in dit kabinet zich uitdrukt in „de nieuwe onder-ministers, vrijwel allen behorende tot de rechter-vleugel van de Partij“.

Ook betekent de hervorming van het ministerie „een versterking van het intellectuele deel der Partij, ten koste van de vakverenigingen“.

Wat het verzwakken van het vakverenigings-element in het kabinet betreft, menen wij, dat de regering daarvoor twee redenen heeft.

De eerste is, dat in de moeilijke omstandigheden w. ch. het Engelse imperialisme bevindt, gedwongen is bij het opleggen van grotere lasten op de Engelse arbeidersklasse haar voet scherp te zetten tegen eventueel verweer. Daarvoor zijn vakverenigingsbestuurders als minister niet de meest geschikte „die hard“, die toch nog altijd door de traditie met de arbeiders verbonden zijn. De tweede reden vloekt uit de eerste voort. De vakverenigingsbestuurders kunnen in die posi-

tie beter hun oude rol vervullen, als z.g. arbeidersonderhandelaars tegenover werkgevers en regering. Als zodanig kunnen zij wellicht de regeringspolitiek zelfs beter diensten bewijzen. Dit alles bewijst hoe nodig het is, dat de arbeidersklasse zich haar nieuwe positie in de strijd tegen de geleide kapitalistische economie bewust wordt.

ZAANDAM

Houdt de avond van Donderdag 6 November vrij.

De bijeenkomst voor de Spartacuslezer vindt plaats op Donderdag 6 November Toegangsprijs 10 cent, reeds nu zijn kaarten verkrijgbaar bij de bezorgers.

Vervolg Van de Maaskant

door financiële steun en weigering om besmet werk te doen. Toch zullen de stakers en de andere arbeiders goed doen te overwegen of het zo voldoende is. Wanneer P. Smit en de regering van oordeel zijn dat deze gecamoufleerde loonsverlaging gehandhaafd moet worden, dan zullen zij mogelijk maandenlang alles op alles zetten, in de hoop, dat strijd en solidariteit zullen verflauwen. Onder de tegenwoordige verhoudingen worden klas-senacties echter vooral dan een ernstige dreiging voor de bezittende klasse, wanneer zij er de uitbreiding over bredere lagen van arbeiders vrezen. Dat wil zeggen, dat reeds daarom tegenwoordig het arbeidersbelang eist verbreding van de strijd. Daadwerkelijke economische solidariteit. Laten de Rotterdammer arbeiders zich daarover beramen. Volhouden en doorgaan en de strijdpositie goed beoordelen, dan komen we er wel. Zet in op Rotterdamse arbeiders!

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus“

1 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 43

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Lafayette! We are here!

Een groot aantal verkiezingen heeft sedert het einde van de Duitse bezetting in Frankrijk plaats gevonden. Het kiezerscorps krijgt er langzamerhand genoeg van en blijft in stijgende mate thuis.

De in het einde van de vorige maand gehouden gemeenteraadsverkiezingen gaven eenzelfde beeld te zien. Ongeveer 30 procent van de kiesgerechtigden nam niet aan de verkiezingen deel. Toch hebben zij in parlementaire kringen, ja zelfs in internationale kringen grote aandacht getrokken. En meer dan toevallig is het, dat direct na de uitslag, Marshall de minister van buitenlandse zaken van Noord-Amerika, in een rede te New York met betrekking tot zijn z.g.n. plan tot hulp aan Europa, heeft verklaard, dat de periode van studie en voorbereiding ten einde loopt en de tijd van handelen is aangebroken. Direct daarna heeft president Truman het Amerikaanse congres bijeen geroepen tegen 17 November. Aan persvertegenwoordigers heeft Truman dienaangaande medegedeeld, dat het noodzakelijk is stappen te doen, teneinde de crisis in West-Europa het hoofd te bieden. Neen, toevallig is dat niet.

De uitslag van de verkiezingen bevestigde volkomen de algemene verwachtingen. De R.P.F. (voluit Rassemblement du Peuple Français — Samentrekking van het Franse volk) van de Gaulle, voor het eerst aan de verkiezingen deelnemende, heeft zonder de meerderheid van de uitgebrachte stemmen te verkrijgen, een daverende overwinning bevochten. Het Franse neo-fascisme groeit. Alle partijen hebben, door zelf belangrijke verliezen te lijden, hun aandeel in die overwinning moeten bijdragen. Van de zeven-tig procent uitgebrachte geldige stemmen verkreeg de Gaulle ongeveer veertig procent. Veertig procent van zeventig procent is dus 28 pCt. van het aantal kiezers. Daartegenover verloor de evenzeer conservatieve katholieke M.R.P., één van de regeringspartijen, tweederde van haar aanhang. In mindere mate verloor ook de sociaal-democratische regeringspartij, de S.F.I.O., een deel van haar kiezers. De

stalinisten ontkwamen niet aan het noodlot. Speciaal in Parijs verloren zij hun grote macht. De Gaulle zwaait in de Parijse gemeenteraad in de naaste toekomst de scepter. Van de 90 gemeenteraadszetels werden er hem 52 toebedeeld.

Over het gehele land beschikken de beide voornaamste regeringspartijen, M. R. P. en S. F. I. O., over dertig procent van het aantal uitgebrachte geldige stemmen. Dat komt dus neer op 21 pCt. van het kiezerscorps.

Van parlementair-democratisch standpunt uit gezien zouden de thuisblijvers dus eerder voor het verkrijgen van de „regeer-macht“ in aanmerking komen, dan de nu aan het bewind zijnde regeringspartijen.

Maar alle gekheid terzijde stellende, is het duidelijk, dat deze regeringspartijen niet alleen een nederlaag leden, doch dat voor de toekomst de Gaulle's partij de koers in de Franse politiek aangeeft.

Is dat laatste wel zo klaar? Zouden de regeringspartijen hun basis niet kunnen verbreden, door de stalinisten in de regering op te nemen?

Het is duidelijk, dat hier minder een vraag van nationale Franse politiek aan de orde is. Deze politiek is een onderdeel van de internationale politiek. Dit verklaart waarom bij de geringe belangstelling, die de Fransen zelf betoonden, deze gemeenteraadsverkiezingen zozeer de belangstelling trokken in de internationale politiek.

Het staatskapitalistische Rusland en het min of meer liberale kapitalistische Amerika strijden om de wereldmacht. De fronten worden gevormd. De linies gelegd. De invloedssferen bepaald.

Geruimen tijd is in West-Europa de sociaal-democratie een politieke factor geweest, die voor de bestaande orde van grote waarde was. Als hervormingspartij had zij een belangrijk deel van de arbeidersklasse achter zich gekregen. Nu, inplaats van hervormingen, druk op het bestaanspeil van de arbeiders regel is geworden, genoot zij het vertrouwen bij de eigen bourgeoisie, maar ook bij het

machtige Amerikaanse imperialisme, dat zij het beste in staat was de arbeidersklasse daartoe op sleptouw te krijgen. Maar de nood van de arbeiders drijft hen van deze regeringspartij af en nog niet bewust van het feit, dat stalinistisch staatskapitalisme evenzeer uitbuiting betekent, kwamen zij onder de bekoring van het stalinisme. Maar ook dat verloor zijn aantrekkingskracht, door de zig-zag politiek van de Franse stalinisten, die destijds als regeringspartij poogden van twee wallen te eten.

De imperialistische strijd om de beheersing van Europa en in dit geval van Frankrijk, vindt plaats doormiddel van het aantrekken en gebruiken van de verschillende sociale lagen in dat land. De regeringsbasis wordt smaller en smaller. Rusland en het stalinisme bevorderen de onrust, maar slechts ten eigen bate. Amerika, wetende dat de regering vandaag of morgen vallen zal, zoekt naar nieuwe krachten, die in staat zijn met zijn dollarhulp Frankrijk in te schakelen, ingeschakeld te houden, in de Amerikaanse invloedssfeer.

Amerika is het land van de vrijheid. De vrijheid om uit te buiten en uitgebuit te worden. Het wil de vrijheid voor de dollar, om overal binnen te dringen en overal zijn macht uit te oefenen. Het ziet dat de rebellerende middengroepen zich verzamelen rond het Rassemblement van de Gaulle in de strijd tegen geleide economie en dreigende stalinistische overheersing.

Orde moet er in Frankrijk komen. De arbeidersklasse moet haar zwaarder wordend lot leren dragen. De Franse „bevrijdingsgeneraal“, de Gaulle, verzamelt het klein-burgerlijke Frankrijk en zal aan Amerika goede diensten kunnen bewijzen. Het is het neo-fascisme dat die orde kan scheppen, de arbeidersklasse kan onderwerpen en toch dienstbaar kan zijn aan de dollar, onder het mom van de vrijheid. De Gaulle en zijn neo-fascisme vertegenwoordigen het Amerikaanse imperialisme.

Een bevrijdingsgeneraal is een prachtig symbool. Vrijheid en de wederzijdse hulp kunnen de wierook vormen. De historie zal wijding geven aan de binnenrollende dollar.

In de komende maanden zal uit die

Nederland in het oorlogfront

De verklaringen van Stalin onlangs door hem afgelegd en waarin hij tot uitdrukking brengt de wil van Rusland om tot vreedzame oplossing van de tegenstellingen met Engeland en Amerika te komen, hebben niet veel uitwerking gehad. Zelfs de hardnekkigste voorstanders van de U.N.O.-gedachte, die menen door deze wereldorganisatie de vrede te kunnen verzekeren, putten daaruit geen nieuwe hoop — de feiten laten daarvoor geen ruimte.

Dagelijks opnieuw blijkt, dat de tegenstellingen zich verscherpen en tot botsingen leiden. De strijd in Griekenland en Mandsjoerije, de processen en het ter dood brengen van de Petkows in de door Rusland bezette gebieden, de nieuw opgerichte Cominform, maar ook het onder druk zetten van de West- en Zuid-Europese landen door het plan Marshall, de door de aanvallen van Amerika beoogde uitdrijving van Rusland uit de U.N.O., maar vooral de materiële en ideologische oorlogsvoorbereiding van Amerika, — feiten, teveel om op te noemen, spreken de taal der werkelijkheid.

Vervolg van pag. 1

historie opnieuw de vermaarde figuur van de vrijheidsheld Lafayette naar voren worden geroepen. De Franse edelman, die vóór de Franse revolutie naar Amerika toog, om deel te nemen aan de Amerikaanse vrijheidsoorlog en die terugkomende gewapend met de „Rechten van de Mens“, de dubbele vrijheidsheld zou worden, door zijn actief optreden in de grote Franse, burgerlijke revolutie.

Het spel is al meer gespeeld. Toen in 1917 de eerste Amerikaanse troepen in Frankrijk kwamen, marcheerde één van de eerste afdelingen naar de Parijse kloostertuin waar Lafayette begraven ligt. De Amerikaanse opperbevelhebber betrad het kerkhof en sprak daar aan het graf de woorden: Lafayette, we are here! (Wij zijn er.)

Kapitalistisch Frankrijk moet gered worden. De Gaulle zal de redder worden. De kleinburgers zullen hun hart ophalen aan de Franse Hitler, de Generaal die streed en strijdt voor..... de vrijheid! En de Amerikaanse dollars zullen binnenrollen..... Lafayette, vrijheidsheld, we are here.

Maar de dollarvrijheid betekent slavernij en uitbuiting voor de Franse arbeiders. Zo worden de klassen gebruikt in de grote imperialistische strijd om de macht. Het verzet van de Franse arbeiders, het verzet van de blanke en de gekleurde proleten over de gehele wereld tegen hun uitbuiting, kan alleen van betekenis worden, wanneer zij zich tot een zelfstandige en eigen macht vormen, die voor eigen belangen en hun eigen maatschappelijke orde vecht en de heersers van allerlei aard kunnen tegemoet treden in het fieraat bewustzijn „hier zijn wij!“

waarbij de vredeswoorden, zoals die van Stalin, elke realiteit verliezen.

Bij dit alles wordt nagenoeg alleen op de twee groten gelet, op wat ze doen of waar ze de hand in het spel hebben. Op de rol der kleine landen in het grote machtsspel wordt maar weinig acht geslagen. En toch is deze in 't geheel niet onbelangrijk. Soms, als zo terloops de sluit wordt opgelicht, blijkt pas hoe konsekwent en doelbewust de nieuwe massamoord wordt voorbereid. De bij de Tweede Kamer in behandeling zijnde oorlogsbegroting van ons landje biedt zulk een gelegenheid.

In het christelijke dagblad „Trouw“ vinden we hierover een bespreking van haar militaire medewerker, die, hoe kan het anders, (christendom en oorlogvoeren kunnen het blijkbaar best met elkaar vinden), zijn instemming betuigt met het beleid der regering dat in deze oorlogsbegroting tot uiting komt. De schrijver noemt als een der positieve beginselen der regering dat zij „de vorming der strijdmacht afhankelijk wil stellen van 's lands financiële draagkracht“, waarbij wij opmerken dat dit nog al een rekbaar begrip is. Trouwens, de oorlog in Indonesië kost per jaar een 1000 miljoen gulden; als dit de maatstaf voor de „draagkracht“ in de toekomst zal zijn, en men ons de noodzaak van een snelle bewapening duidelijk maakt, laat men ons „dragen“ tot we er zwart van zien.

Dat het „herstel van orde en rust in Indonesië“ als primaire taak gesteld is, hoeft ons niet te verwonderen, we hebben er vaak genoeg onze mening over gezegd.

Uit het voorafgaande is nu gebleken, dat het goudbedrijf een improductief bedrijf is, net als bv. de bedrijven die voor het leger werken. Het product zet zich niet om in arbeidskracht, noch kan het dienen om de productie-middelen te herstellen of uit te breiden. Natuurlijk menen zij, die op het standpunt staan, dat het geld de goederen doet circuleren, dat dit dan in elk geval zijn nuttige functie is. Meer dan een standpunt is dit echter niet. Wat ter wereld, behalve de tussenkomst van de mens zelf, kan de goederen beletten van het ene bedrijf naar het andere te verhuizen, of te worden geconsumeerd? Wij hebben juist laten zien, dat het de goederen zijn, die het geld scheppen en in beweging zetten, het doen circuleren, dat er voor de binnenlandse circulatie geen korrel goud nodig is. Het goud is dan ook geroepen de band die de nationale munt om de productie slaat te doorbreken.

De kapitalistische expansie heeft er toe geleid dat de bedrijven ingericht zijn op productie voor export. Daardoor is de wereld tot één bedrijf geworden. De nationale munt houdt echter de internationale goederen-circulatie tegen, doch hier komt het internationale goud te hulp. Het is dus een economische en politieke dienst die het de nationale staten bewijst, ook weer te vergelijken met leger en vloot, overigens even nutteloos.

Bij het verdwijnen der nationale grenzen, wordt de noodzakelijkheid van het goud als internationaal betaalmiddel opgeheven.

Sedert de voorlaatste oorlogsjaren heeft de kapitalistische wereld verschijnselen laten zien die tot

Toch is volgens de plannen van het ministerie van oorlog, met het neerslaan van de Indonesische weerstand (om in onze termen te blijven) de taak van het leger niet afgelopen. Met het oog op de vorming van de strijdmacht in Europa, biedt de oorlog in Indonesië de gelegenheid om een beproefd kader te vormen. (Hebben niet ook de legers van Hitler en Mussolini het terrein van de Spaanse burgeroorlog opgezocht om zich te oefenen?)

De regering is dan ook van plan om voornamelijk uit de vrijwilligers van het leger in Indonesië een kader te vormen van „vastberaden jonge mannen, die niet veel vragen en zich geheel aan hun taak geven.“ We hebben nu reeds in radio-praatjes kunnen beluisteren hoe hun bijzondere karaktertrekken als deugden worden geprezen. En de militaire correspondent in „Trouw“ prijst deze vooruitziende politiek der regering. Want: „Kadervorming kost immers de meeste tijd. Heeft men het kader van een bepaalde organisatie, dan is de opvulling van die organisatie met militairen van lagere rang een kwestie van weinig tijd.“ — Aldus heeft Duitsland met het 100.000 man leger, dat in feite een kaderleger was, in zeer korten tijd een miljoenenleger kunnen vormen, hetgeen anders niet mogelijk geweest zou zijn.“ Aldus de deskundige in „Trouw“.

Dezelfde schrijver geeft de regering, de raad, ook in de materiaalvoorziening van het leger het Duitse voorbeeld te volgen, namelijk: dit kaderleger met de prototypen van de nieuwste vindingen op het gebied van de wapentechniek te doen oefenen en pas tot de massa-aanschaffing over te gaan, als een oorlog aanstaande is. Verder geeft hij te kennen, dat alle plannen pas dan zin hebben, als de

„landsverdediging“ staat in „een sterk bondgenootschappelijk verband“.

Hetzelfde standpunt neemt ook de regering in. In haar oorlogsbegroting trekt zij daaruit zelfs zover de konsekwenties, dat ze haar strijdmacht wil opbouwen als een, die in staat is de eerste stoot van de grote aanval op te vangen, — beveiliging van vitale punten, tegen luchtlandingen enz., — en dat de verdere verdediging door de sterke troepen van de bondgenoten wordt overgenomen.

Niemand verkeert er heden nog over in twijfel, in welk land men de grote aanval ziet en wie de bondgenoten zullen zijn. Dat Nederland daarbij de niet veel goeds belovende rol van bruggenhoofd voor de „bondgenoten“ zal krijgen, is voor de heren dus reeds een uitgemaakte zaak.

Zonder bedenken, zonder scrupules, wordt hier in een officiële begroting van het ministerie van oorlog uiteengezet hoe Nederland zal deelnemen aan de grote strijd, waarvan ieder weet dat hij in aantocht is.

Het beklemmende hierbij is, dat dit alles gebeurt als of het de doodgewoonste zaak van de wereld is. Terwijl iedereen met angst in het hart de komende verschrikking tegemoet ziet, wel wetende wat ze ons brengt, gaan de voorbereidingen doelbewust door. En nog erger is, dat de grote massa der bevolking en voornamelijk de arbeidersklasse het aan zich voorbij laat gaan zonder er op te reageren.

En toch is de arbeidersklasse de enige macht, die aan deze ontwikkeling een halt kan toeroepen. Ze zal het toch moeten doen, ondanks de onverschilligheid en moedeloosheid, die zich van velen heeft meester gemaakt. Ze kan het pas doen, als ze zich losmaakt uit de ban der par-

Nameloos, woordeloos, kinderleed

Dertig miljoen kinderen in Europa en dertig tot zestig miljoen in het Nabije en Verre Oosten zijn gedoemd tot een martelgang. Duzenden zijn gebrekkig voor het leven, missen armen of benen, zijn afgrijselijk verminkt door granaatscherven. In Italië zijn duizenden babies ondergebracht in berakken: bij gebrek aan melk worden ze gevoed met broodkruimels, geweept in water. Dit veroorzaakt hongeroedeem, hun lijfjes zijn opgezet door het water onder hun huid. „Slechts enige druppels levertraan“, smeken de dokters.

In Polen missen bijna 5 miljoen kinderen, waarvan 300.000 oorlogswezen, iedere levensbasis. Een dag in de centrale keuken voor kinderen in Lodz, geeft een beeld van de toestand. Om half twaalf staan ongeveer duizend kinderen van zes tot veertien jaar in de rij, voor hun hoofdmaaltijd, bestaande uit koolsoep, aardappelen en water. Ze zijn in lompen gekleed, en als je met een van hen praat, dan doe je de ontstellende ontdekking, dat het joggie, dat je voor zeven jaar oud hebt aangezien, dertien jaar blijkt te zijn.

In China is het nog erger. De Chinese kinderen ontbrekt het letterlijk aan alles, Melk, levertraan, medicijnen, kleren, schoeisel, rijst zijn voor hen niet beschikbaar. In de provincie Honan sterven de

tijen en organisaties, die zich aan de ene of de andere kant in de imperialistische machtsstrijd hebben geschaard. Nog altijd is de juiste leuze: **De vijand staat in eigen land!**

kinderen langs de wegen. Heden liggen de stervenden zelfs in de straten van Sjanghai. Kinderen, die het geluk hebben in het hospitaal te Sjanghai te worden binnengedragen, sterven meestal binnen vier en twintig uur aan T.b.c. of hersenvliesontsteking (meningitis). Zestig procent van deze gevallen wordt veroorzaakt door ondervoeding. „Maar hoe zouden we melk kunnen kopen?“ vragen de verpleegsters. Een pond melkpoeder kost een U.S.A. goud-dollar, of 60.000 Chinese dollars. Verlaten, zonder familie, sterven deze kinderen woordloos, zonder een kreet, in hun dode handjes hun enige schat, een sandaal, een stukje goed, geklemd.

In zeven dorpen in de buurt van Bombay probeerde het Rode Kruis tevergeefs de kinderen ten minste één maaltijd per dag te geven.

Al wordt dit leed in stilte geleden, toch is de heersende klasse ervan op de hoogte. Ze wil helpen, op haar manier. Een steunfonds wordt opgericht, „The International Children's Emergency Fund“ (ICEF). (Het Internationale Noodfonds voor Kinderen.) Dit omvat 25 landen, en haar oorspronkelijke bedoeling was om minstens 20 miljoen kinderen in de oorlogsgebieden te bereiken en hun een maaltijd van zes cent per dag te verstrekken. Ondertussen is het beschikbare geld net voldoende om gedurende een jaar een dagelijks rantsoen te garanderen van een waarde van drie cent aan melkpoeder, cacao, vet en vis, aan 4.155.000 kinderen over de gehele wereld. Geen medicijnen, voedsel, kleding of schoenen zijn geoorloofd op deze basis.

De leniging van het leed van de kinderen is afhankelijk van het aantal dollars, dat de bezittende klassen van de verenigde naties, voor dat doel beschikbaar willen stellen. De grootte van dit bedrag wordt niet bepaald door de diepte van de ontroering, de schrik of het medeleven, dat de kapitalisten zouden ondervinden bij de wetenschap van het kinderleed op zo grote schaal. Neen, de bezittende klasse kan nu eenmaal niet geven, op de manier van „doe wel en zie niet om“. Ze moeten goed weten, wat ze doen, aan wie ze geven en waarom. Miljoenen, neen, miljarden dollars weg geven, zonder uitzicht op enig voordeel voor hen, dat kunnen ze eenvoudig niet. Dat zou betekenen het wegsnijmen van kapitalen, wier bestemming het is, uit te groeien en de basis te vormen van de wereldmacht. Ze kunnen niet helpen, de nood is zo groot, er zou te veel kapitaal in belegd moeten worden en het resultaat zou nog twijfelachtig zijn, omdat de ellende in vele gebieden reeds te ver is doorgedreven. Het is nog steeds waar, dat het kapitaal de ellende wel kan aanrichten, maar niet kan opheffen.

Blijf stilstaan bij dit leed, denk er aan.

Vervolg op pag. 4

Geld onder gide economie

aan die tijd onbekend waren. Weliswaar is het voorgekomen, dat een regering of regeringsinstantie voorraden opkocht en onder de bevolking verdeelde, doch dat het een geheel distributie-apparaat oprichtte, en controleerde, waardoor het ook tot controle der productie van in- en uitvoer moest komen, was iets geheel nieuws.

Tussen de twee wereldoorlogen verdween deze staatsinmenging weer bijna geheel, om echter in de crisis, die in October 1929 aanvang op allerlei gebied weer op te treden. Deze staatsinmenging strekte zich ook uit tot het geld. De eerste maatregel was: het verbieden van afgave van goud aan particulieren. Men kon voor zijn papieren geld dus geen gouden tientjes meer krijgen. De regering deed dit niet gaarne, maar spoedig bleek dat de bezorgdheid ongegrond was geweest. Er gebeurde n.l. niets. De economie bleef altijd zoveel waarde toekennen aan de „psychologische factor“, die alle verstoringe verschijnselen op gebrek aan vertrouwen terugvoeren, keken feitelijk op hun neus. Het „papiergeld“ circuleerde even vrolijk „ongedekt“ door goud, als vroeger.

Op zijn waarde had het niet de minste invloed. Anders wordt het natuurlijk wanneer er ingegrepen wordt in het internationaal goudverkeer, door een goudembargo, een verbod van gouduitvoer.

Dit verbod van gouduitvoer is doorgaans het gevolg van een bovenmatig snel afvloeien van goud, ten gevolge van het achterblijven in concurrentievermogen in de algemene wedijver, zodat een goudembargo, zo goed als steeds een daling der wisselkoers op het betreffende land te zien geeft. Een goudembargo ingevoerd, zonder dat de dalende export daartoe aanleiding geeft, zou niets meer dan grote schommelingen der wisselkoers te zien geven, daar de vereffende werking van het goud aan uitbleef.

De crisis van 1929 bracht een ongehoorde concurrentie te weeg. Meer dan ooit gold het „uitvoeren of sterven“. Vandaar de ongekende verhoging der invoerrechten om buitenlandse producten te weren, en steun aan de export. De daarop volgende valuta-oorlog was dus niet anders dan een verscherping der tarieven oorlog. Door de goudprijs te verhogen daalde de wisselkoers en nam de export door de lage prijzen weer toe alsmede de goudreserve. De landen, zoals Duitsland, die over geen goudreserve beschikten, moesten tot directe goederenruil overgaan. Daarvoor was nodig, overzicht en controle van voorraden en productie, dat in dit land sneller dan in andere landen het verschijnsel van het nationaal socialisme oopiep. Deze terugkeer tot de goederen-economie, die de

Duitsers noemen, Naturalwirtschaft, biedt grote voordelen, om dat de staat nu uit kan zoeken, wat hij nodig heeft om dit te ruilen tegen die waren, die een andere staat behoeft, het brengt echter te gelijk mee dat de staat, waarmee zaken wordt gedaan, gedwongen wordt hetzelfde systeem in te voeren. Zo werd de vreselijke concurrentie een vreselijke oorlog en de partij, die de ontzaglijke vernietiging het best het hoofd kon bieden, dat is met het grootste productie-vermogen won. Dit grote productie-vermogen met de ontzaglijke uitvoer deed de Amerikaanse goudreserve tot een ongekende hoogte toenemen. In dit goud weerspiegelt zich de macht der Amerikaanse productie. De andere landen durven hun nietige goudreserve niet aan te raken.

Het Amerikaanse goud vertegenwoordigt een geweldige macht, mits de andere staten niet in het systeem van de vijand en grote concurrerende staat Rusland betrokken worden.

Rusland is ook in hoofdzaak een „Naturalwirtschaft“. Gaat deze „wirtschaft“ over de gehele wereld dan wordt deze Amerikaanse goudmacht waardeloos. Elk pogen tot economisch nationaal socialisme is het Amerikaans kapitaal dus een doorn in het oog. Noch in het eigen land, noch in de landen, die van haar afhankelijk zijn, duikt het „socialisme“, hetgeen zeer duidelijk zal blijken wanneer het plan Marshall tot uitvoering komt.

AFBRAAK

We kennen ze allen nog wel, de leuzen, waaronder de miljoenen naar de slagvelden werden gedreven, waarvoor ze een „eervolle” dood stierven. „Vóór democratie en vrijheid”, „tegen het Fascisme”. En ook de mooie beloften, waarmee de overlevenden gepaaid werden, liggen ons nog vers in het geheugen. Dit zou, na de overwinning der geallieerden, een wereld worden, waarin het goed zou zijn te leven. Waarin ieder een behoorlijk bestaan zou zijn gewaarborgd, en nog veel meer fraais! Ook de „vijanden”, ook de Duitsers, werd het paradijs voor ogen getoond. Die konden zich dat ook verwerven, mits ze zelf het Fascistisch regime neersloegen, de Nazi-regering omverwierpen. Alsof de edele redders en bevrijders zelf niet wisten, hoe zo iets, speciaal in dat stadium van de oorlog, zo goed als onmogelijk was. Alsof het hun niet bekend was geworden, hoe zelfs in de landen waar het verzet het sterkst was, dit verzet alleen op kleine schaal enig succes had. Maar dat nergens van een massale opstand sprake kon zijn.

En wat is er van dat moois terecht gekomen? In welk Dorado leven we nu, twee jaren na de „bevrijding”?

Vraag het maar eens aan de honderdduizenden krijgsgevangenen, die als slaven in de landen van de overwinnaars werken. Laten de tallozen daklozen in de puin-steden dat eens vertellen. Ziet er de miljoenen ten dode opgeschreven kinderen maar op aan, waar over elders in dit blad gesproken wordt.

En van al deze zijn het de volkeren van de overwonnen landen, die het meest lijden.

Wanneer we ons tot Duitsland bepalen, op welke wijze heeft men daar de bewoners in de „onvolprezen” democratie opgevoed? Nog steeds nemen daar de ras-echte Nazi's de voornaamste posten in, en wordt het volk er „Pruisisch” geëerd, zij het dan, dat de top-burokraten Engelse of Amerikaanse namen dragen. Over de Russische zone zwijgen we maar.

Vervolg van pag. 3

waar je ook bent; maar vooral als je bij je kameraden bent, en als je zelf moeilijkheden hebt in je bedrijf, en moeders, als je naar je eigen kinderen kijkt. Weet dan, dat als je praat met je mede-arbeiders dat het onderwerp zal zijn, de ondraaglijke wereld waarin we leven en hoe we ons daaruit kunnen vechten.

*) Gegevens in dit artikel zijn ontleend aan een artikel van Gertrude Samuels in de N. Y. Times. Ze verzamelde haar materiaal door interviews met leden van het Rode Kruis, vroegere UNNRA werkers en ambtenaren van het U.S. Children Bureau en de United Nations.

En hoe staat het met de levensmogelijkheid van de arbeidersgezinnen, die in de Westelijke zones leven?

De dagbladen publiceerden de vorige week het ontstellende bericht, dat niet minder dan 682 fabrieken ontmanteld zullen worden. Het daaruit te verwijderen materiaal zal aan de door de Duitse troepen verwoeste landen als schadeloosstelling worden verstrekt. Bovendien zal door deze maatregel de Duitse industrie een zodanige knauw krijgen, dat de kans op agressieve handelingen van Duitse zijde, voorgoed verkeken is. Ten minste volgens het oordeel van de ontmantelaars!

Als, te zijner tijd, de een of andere „grote macht” het nodig vindt een andere „grote macht”, onder een nog mooiere leus, te lijf te gaan, dan zal geen van beiden schromen, zo nodig, zowel van de Duitse „agressiviteit” als van de (dan weer een-twee-drie opgebouwde) industrie gebruik te maken.

Maar voor het ogenblik staat de Duitse arbeider voor een probleem. Met het z.g.n. ontmantelen van zijn werkgelegenheid verliest hij ook de zo nodige levensmogelijkheid. Het heeft er alle schijn van of de bezetters de vooropgezette bedoeling hebben het Duitse volk, zo mogelijk geruisloos, te likwideren.

Zal dat gelukken? Naar wat wij in de loop van dit jaar, bijv. bij de Roer-stakingen, naar aanleiding van de rantsoenverlaging ervaren hebben, hopen en geloven wij dit niet. In de pers wordt er bovendien ook al over gesproken, dat de arbeiders zich „beginnen te verzetten.”

Dat kan toch ook niet anders!

Je fabriek, waar je je leven lang in hebt doorgebracht, werkend voor het in stand houden van je gezin. De machines, de gereedschappen, die je vertrouwd zijn geworden, die je kent, als waren ze een deel van jezelf!

Kameraden! Denkt je daar eens in! Die verdedig je, die sta je zo maar niet af. Die behoren bij je, die zijn van jezelf, daar vecht je voor!

En al vechtende besef je, dat het dat is, dat daar je macht ligt, in je werkplaats, bij je gereedschappen. Dat zo de toekomst zijn moet: Aan jou de productie-middelen, aan jou de wereld!

Als zo de Duitse arbeiders het verzet tegen de ontmanteling van de 682 fabrieken begrijpen, zullen ze strijden en zal hun strijd niet tevergeefs zijn.

ZAANDAM

Op Donderdag 6 November vindt een vergadering plaats voor lezers van Spartacus, in het zaaltje Reigerstraat 6.

Onderwerp: **Waarom Rev. Bedrijfs-kernen. En haar taak.**

Gelegenheid om van gedachten te wisselen.

Afgewisseld met declamatie. Aanvang precies 8 uur. Toegangspreis 10 cent.

Strijd van de Chileense Mijnwerkers

Het gebeurt niet vaak, dat we iets te weten komen van de verhoudingen, waaronder de arbeiders in Chili leven. Chili is geen wereldmacht en bovendien ver van Nederland. Maar we weten, dat praktisch de gehele wereld in een politiek en economisch verband leeft, en het daarom voor ons van belang is de verhoudingen waaronder andere arbeiders leven en de strijd, die zij te voeren hebben te leren kennen.

In Chili dan, zijn de mijnwerkers in staking gegaan. Hun verzoek om verhoging van het minimumdagloon was afgewezen, regeringsbemiddeling had gefaald, en zo grepen zij naar het stakingswapen. Een regeringsrapport bracht de ellendige levensomstandigheden van de mijnwerkers aan het licht.

De 33 jaar oude mijnwerker de Soto b.v. woont met zijn vrouw en drie kinderen in twee kamers in een van de barakken, die de maatschappij heeft laten bouwen. Hun verlichting bestaat uit kaarslicht, vier keer per dag kunnen ze gedurende dertig minuten water krijgen, w.c. of bad ontbreekt geheel.

Volgens een ander regeringsrapport kan een Chileens gezin niet leven van minder dan 65 pesos per dag, maar Juan, die reeds gedurende 16 jaar kolen delft voor de Lota mijn, krijgt 30 pesos voor zijn achturige werkdag. Noch hij, noch zijn vrouw en kinderen herinneren zich ooit kaas of fruit gekocht te hebben, af en toe echter kunnen zij een beetje melk kopen.

Juan heeft vier uur per dag nodig om van en naar zijn werk te komen. De mijnen liggen soms vijf mijl onder de oceaan en de gangen zijn heet en droog. In de Lota zijn gedurende de laatste 20 maanden, 8.151 ongevallen voorgekomen met 38 doden.

Volgens de „Time” correspondent is de vakvereniging van de mijnwerkers communistisch. Er zijn reeds vele stakingen onder vakverenigingsleiding geweest, maar in deze staking was de toon van de vakvereniging zeer gematigd. Hun leiders gaven in overweging dat de kosten van de Britse en Chileense eigenaars zeer hoog waren. De Lota en Schwager, de grootste maatschappijen, maakten echter resp. een winst van 10 en 20 pct. het vorig jaar.

De President van Chili, Gabriel González Videla, zond troepen naar Lota, en bood een loonsverhoging van 40 pct. aan.

De mijnwerkers verkozen echter in hun ellendige hutten te blijven, en dit week-eind was de staking nog op volle kracht.

8 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 44

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

NA DERTIG JAREN

„Volgens de oude Russische tijdrekening was het 25 October, naar de hier gebruikelijke telling 7. November 1917, dertig jaren geleden, dat de Kerenski-regering in Rusland werd neergeslagen. De grond aan de boeren, alle fabrieken aan de arbeiders, onmiddellijke vrede, waren de diepe verlangens, die de massa's in beweging brachten, en die, na de val van het czarisme in Maart van dat jaar, ook de kortstondige burgerlijk-sociaal-democratische regering wegvaagden.

Zo voltrok zich de Russische revolutie, welke grenzen in verband met de toenmaals bestaande klasseverhoudingen in dat land, voor haar ook waren bepaald. Voor de arbeidersklasse van de gehele wereld is de Russische revolutie, zogoed als de Parijse commune, een mijlpaal in de klassenstrijd, haar bevrijdingsstrijd. Daarom zal de arbeidersbeweging een herdenken van die grote dagen niet voorbij gaan.

Wat heeft ons de revolutie gebracht? Wat is Rusland van heden? Hoe staan wij tegenover dat Rusland? Hoe staat dat Rusland tegenover de internationale arbeidersklasse? Deze vragen eisen een antwoord, willen de arbeiders hun huidige strijd begrijpen en goed kunnen voeren.

„Alle macht aan de arbeidersraden!” Deze eis van de revolutie werd niet verwezenlijkt. Weldra waren de arbeidersraden niet veel meer, dan de gevel waar achter zich de, door de revolutie aan de macht gekomen, bolsjewistische partij een staatsmacht opbouwde, die het gehele economische, sociale- en politieke leven beheerste. Niet de arbeiders beheersten en beheersen het economische leven, maar de staat, de nieuwe staat.

— o —

Het Czarisme was vernield en daarmee was het grootgrondbezit beëindigd en, waren de restanten van de feodale maatschappij voor goed opgeruimd.

Een nieuwe macht trad naar voren. Een macht, die, waar bourgeoisie, boerendom en ook arbeidersklasse stuk voor stuk tekort schoten, als een bureaucratie

over alles heen groeide; een eigen macht ging vormen. Een macht bovendien, die wondergoed aansloot aan de eisen, die gesteld werden aan een jong opkomend kapitalisme in een wereld, die, om eens een woord van Lenin te gebruiken, „het imperialisme, als hoogste stadium van het kapitalisme,” was ingetreden. Eenmaal aan de macht, betekende „socialisme” voor de nieuwe machthebbers, dat Rusland tot één grote onderneming, onder directie van de staat, zou worden gemaakt. De staat regelde de productie, de aflevering van de producten, de distributie, de invoer en de uitvoer. In snel tempo, volgens vijfjaarsplannen, werd Rusland, ook het boeren-Rusland, geïndustrialiseerd. En dat alles geschiedde op kapitalistische grondslag, d.w.z. op de grondslag van het kapitalistische rentabiliteitsbeginsel. Grondslag bleef dus de uitbuiting van de grote massa, die hem in staat moest stellen het nieuwe industrialisatie-proces mogelijk te maken.

Tijdens de tweede wereldoorlog is Rusland tot een grote imperialistische macht geworden. Als enige grote en machtige concurrent vindt het Amerika tegenover zich. Ook voor Rusland geldt thans, zoals voor ieder kapitalistisch land, dat uitvoer van kapitaal levensvoorwaarde is. Export van kapitaal betekent, dat kapitaal rendabel maken, betekent vergroting van macht in de wereld, betekent de onderwerping van andere volken aan zijn heerschappij en uitbuiting.

— o —

In de strijd om de macht, de strijd om de onderwerping van andere landen aan de kapitaalheerschappij van Rusland of Amerika, is opnieuw het oude verarmde, geruïneerde en in betekenis gedaalde Europa strijdtonel geworden.

Van de Europese landen kwamen voor Russische infiltratie vanzelfsprekend het eerst de Oost-Europese landen in aanmerking.

Wat zich daar de laatste tijd afspeelt herinnert in bepaalde opzichten sterk aan de rol, die de Russische boeren hebben gespeeld bij de verovering van de macht door de bolsjewiki. De conflicten in de

boerenpartijen van Roemenië, Hongarije, Polen enz. vloeien voort uit de verdeling van het groot-grondbezit, die de Stalinistische partijen momenteel nastreven en doorzetten. De kleine boeren vinden zij daarbij aan hun zijde. De groten verzetten zich. Maar dit alles is uitvloeisel van de Russische geleide, beter te zeggen beheerste economie. Het is dus ook geleide politiek. Achter de grondverdeling verschijnt direct de dwangstaat, die bepaalt wat gezaaid en geplant moet worden en die dat afdwingt door subsidies, prijzenpolitiek en wetten. Weldra volgt de modernisering van het boerenbedrijf, de industrialisering. Rusland zal landbouwwerktuigen en machines exporteren. Dat zal collectivisering en staatsbedrijven met zich brengen. De gehele economie van die landen (ook de industrie, voor zover die niet door de Russen wordt belemmerd) zal zich moeten richten op de Russische kapitalistische machtspolitiek. Dit komt neer op een directe uitbuiting van arbeiders en boeren ten gunste van het Russische staatskapitalisme.

— o —

Rusland maakt, evenzeer als Amerika, gebruik van de onmachtpositie van het Europese kapitalisme en de onmacht van de arbeidersklasse van Europa. Het dringt teffolge van de hopeloze toestanden in dit Europa steeds verder door naar het Westen. De arbeidersklasse, die terecht constateert, dat haar geen behoorlijk levensbestaan meer rest, komt in verzet tegen eigen heersende klasse en regeringen, maar, leent ten dele oor aan de propagandistische leuzen der op Rusland georiënteerde stalinistische partijen. Terwijl een deel van de burgerij speels wordt van het Amerikaanse kapitaal worden de arbeiders het aldus van het Russische. Het gebeuren in Frankrijk wijst er op. Hoezeer het Europese tafelen wordt doorgespeeld. Er lijkt geen andere keus: Russisch of Amerikaans.

Toch betekent zowel voor de arbeiders als uiteindelijk voor de kleine boeren deze keuze niet anders dan een antwoord op de vraag „hoe wilt gij hangen, barbertje?”

Is er geen andere keus? Moet barbertje hangen? Neen, dat is niet onvermijdelijk. Wel is ieder kapitalisme een dwingende macht, maar het is een klasse-macht, overal. Overal zijn arbeiders, die worden